

INSTRUKCJA MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 10 lipca 1953 r.

w sprawie techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii zatrudnionych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt.

W celu unormowania sprawy kwalifikacji osób zatrudnionych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt (P. Z. L. Z.) na stanowiskach techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii oraz określenia zakresu ich czynności i obowiązków ustala się, co następuje:

§ 1. Technikami weterynarii w rozumieniu niniejszej instrukcji są osoby, które:

- 1) ukończyły dwu- lub czteroletnie technika weterynaryjne albo kursy korespondencyjne w zakresie technikum weterynaryjnego i otrzymały świadectwo z tytułem technika weterynarii;
- 2) posiadają tytuł felczera weterynarii, uzyskany na zasadzie przepisów obowiązujących w dawnym państwie rosyjskim do dnia 27 listopada 1917 r. oraz po tym czasie w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich;
- 3) posiadają zaliczone wszystkie lata studiów weterynaryjnych w polskich szkołach wyższych, lecz na skutek niedopełnienia niektórych warunków nie uzyskały dyplomu lekarza weterynarii — po wykazaniu się przed komisją, powołaną przez Ministra Rolnictwa, niezbędnymi wiadomościami w zakresie umiejętności technika weterynarii;
- 4) posiadają świadectwo ukończenia oficerskiej szkoły wojskowej felczerów weterynaryjnych;

5) zostały uznane przez komisję, powołaną przez Ministra Rolnictwa, za zdolne do wykonywania czynności technika weterynarii z uwagi na:

- a) co najmniej ośmioletnią pracę w zawodzie weterynaryjnym,
- b) wyróżniającą się pracę zawodową i społeczną oraz
- c) wykazanie się niezbędnymi wiadomościami w zakresie umiejętności technika weterynarii oraz wiadomościami ogólnymi w zakresie co najmniej 7 klas szkoły podstawowej.

§ 2. 1. Technicy weterynarii, zatrudnieni w P.Z.L.Z., uprawnieni są do samodzielnego wykonywania czynności z zakresu weterynarii, z wyjątkiem:

- 1) wykonywania skomplikowanych zabiegów chirurgicznych, jak operacje klatki piersiowej, jamy brzusznej, głowy i kończyn, trzebienie wnętrz itp.;
- 2) wykonywania zabiegów chirurgicznych na jajnikach i macicy;
- 3) odbierania ciężkich porodów;
- 4) dokonywania iniekcji i punkcji dordzeniowych;
- 5) samodzielnego stosowania trucizn, środków silnie działających i odurzających;
- 6) samodzielnego dokonywania badań diagnostycznych (tuberkulinizacja, maleinizacja);
- 7) wykonywania czynności, zastrzeżonych przepisami o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych dla lekarzy weterynarii, chyba że chodzi o zwalczanie różycy świń, w których to przypadkach uprawnieni są do zastosowania odpowiednich zabiegów leczniczych i zapobiegawczych oraz do wydawania tymczasowych zarządzeń, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie instrukcjami;
- 8) samodzielnego wykonywania sekcji i stawiania diagnozy sekcyjnej;
- 9) wystawiania świadectw weterynaryjnych w zakresie spraw wynikających z pkt 1—8 oraz ze szczególnych przepisów;
- 10) innych czynności zastrzeżonych przez Ministra Rolnictwa do wykonania przez lekarzy weterynarii.

2. W specjalnie uzasadnionych przypadkach, gdy nie ma możliwości wykonania przez lekarza weterynarii zabiegu, do którego technik weterynarii w myśl ust. 1 nie jest uprawniony, a życiu zwierzęcia grozi poważne niebezpieczeństwo, technik weterynarii może go dokonać pod warunkiem złożenia kierownikowi P. Z. L. Z., a w razie jego nieobecności — kierownikowi powiatowego zarządu weterynarii pisemnego oświadczenia, stwierdzającego i uzasadniającego konieczność dokonania zabiegu.

§ 3. 1. Technicy weterynarii mogą zapisywać na receptach środki farmaceutyczne dla zwierząt, z wyjątkiem trucizn, środków silnie działających i odurzających.

2. Na receptach technicy weterynarii obowiązani są uwidocznić, oprócz innych wymaganych danych, także swój tytuł służbowy „technik weterynarii”.

§ 4. 1. W przypadku podejrzenia o zaraźliwą chorobę zwierzęcą, co do której istnieje obowiązek zgłaszania, technik weterynarii powinien pouczyć posiadacza zwierzęcia o sposobie postępowania ze zwierzęciem do czasu przyjazdu lekarza weterynarii, zawiadomić swego przełożonego - lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii o przypadku zachorowania oraz wykonać czynności, zleczone mu przez lekarza weterynarii.

2. W przypadku podejrzenia lub stwierdzenia różycy świń obowiązkiem technika weterynarii jest zastosować odpowiednie zabiegi i wydać tymczasowe zarządzenia zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 7 oraz zawiadomić swego przełożonego-lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii o przypadku zachorowania.

3. Ponadto do zakresu obowiązków technika weterynarii należą czynności zleczone przez kierownika P.Z.L.Z. w ramach uprawnień określonych w §§ 2 i 3 oraz prowadzenie magazynu leków i instrumentów P. Z. L. Z., biblioteki fachowej, książki materiałowej, inwentarzowej i dziennego rozchodu leków.

§ 5. Sanitariuszami weterynarii w rozumieniu niniejszej instrukcji są osoby, które:

- 1) ukończyły podstawowe szkoły sanitarno-weterynaryjne lub równorzędne i otrzymały świadectwo z tytułem sanitariusza weterynarii lub młodszego technika weterynarii, oraz osoby, które ukończyły 12-miesięczny kurs wojskowy podoficerów weterynaryjnych i posiadają ponadto co najmniej 2 lata praktyki w zawodzie weterynaryjnym;
- 2) ukończyły inne zawodowe kursy weterynaryjne trwające co najmniej 1 rok przynajmniej od 5 lat pracują w zawodzie weterynaryjnym i zostały przez komisję, powołaną przez dyrektora właściwego wojewódzkiego zarządu weterynarii, uznane za zdolne do wykonywania czynności sanitariuszy weterynarii;
- 3) zostały uznane przez komisję, powołaną przez Ministra Rolnictwa, za zdolne do wykonywania czynności sanitariuszy weterynarii z uwagi na:
 - a) co najmniej trzyletnią pracę w zawodzie weterynaryjnym,
 - b) wyróżniającą się pracę zawodową i społeczną oraz
 - c) ukończenie specjalnych kursów doszkalających albo wykazanie się niezbędnymi wiadomościami teoretycznymi w zakresie podstawowej szkoły sanitarno-weterynaryjnej.

§ 6. 1. Sanitariusze weterynarii zatrudnieni w P. Z. L. Z. są uprawnieni do:

- 1) udzielania pierwszej pomocy w nagłych wypadkach (zranieniach, złamaniach, wzdęciach, morzyskach itp.);
- 2) udzielania pierwszej pomocy przy porodach;
- 3) poskramiania i kładzenia zwierząt;
- 4) przygotowania pola operacyjnego do zabiegów;
- 5) udzielania pomocy lekarzowi lub technikowi weterynarii przy diagnozowaniu i zabiegach leczniczych;
- 6) udzielania pomocy lekarzowi weterynarii przy sekcjach;
- 7) pielęgnacji zwierząt będących w leczeniu stacjonarym;
- 8) mierzenia temperatury ciała, zakładania opatrunków, wykonywania masażu, robienia kompresów, okładów i lewatyw, zastrzyków podskórnych i domięśniowych oraz innych prostych zabiegów;
- 9) zadawania leków według wskazań;
- 10) dokonywania szczepień ochronnych w przypadkach określonych szczególnymi zarządzeniami Ministra Rolnictwa;
- 11) przeprowadzania dezynfekcji i dezynsekcji;
- 12) nadzorowania nieszkodliwego usuwania zwłok zwierzęcych;
- 13) dopilnowywania wykonania zarządzeń lekarza weterynarii lub technika weterynarii;

14) innych czynności, zleconych im specjalnymi przepisami.

2. W skład czynności, zleconych sanitariuszom weterynaryjnym, nie może wchodzić prowadzenie aptek ani wykonywanie w nich czynności fachowych.

3. W specjalnie uzasadnionych przypadkach, gdy nie ma możliwości wykonania przez lekarza lub technika weterynarii zabiegu, do którego sanitariusz weterynarii w myśl ust. 1 nie jest uprawniony a życiu zwierzęcia grozi poważne niebezpieczeństwo, sanitariusz weterynarii może go dokonać pod warunkiem złożenia kierownikowi zakładu, a w razie jego nieobecności — kierownikowi powiatowego zarządu weterynarii pisemnego oświadczenia, stwierdzającego i uzasadniającego konieczność dokonania zabiegu.

§ 7. 1. W przypadku podejrzenia o zaraźliwą chorobę zwierzęcą, co do której istnieje obowiązek zgłoszenia, sanitariusz weterynarii powinien pouczyć posiadacza zwierzęcia o sposobie postępowania ze zwierzęciem do czasu przyjazdu lekarza weterynarii, zawiadomić swego przełożonego - lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii o przypadku zachorowania oraz wykonać czynności zlecone mu przez lekarza weterynarii.

2. W przypadku podejrzenia o różycę świń obowiązkiem sanitariusza weterynarii jest zastosować zabiegi w ramach przysługujących mu uprawnień oraz o wypadku zachorowania zawiadomić swego przełożonego lekarza weterynarii lub właściwy powiatowy zarząd weterynarii. W miarę możliwości sanitariusz weterynarii powinien uzgodnić sposób leczenia z lekarzem weterynarii - kierownikiem P. Z. L. Z.

3. Ponadto do zakresu obowiązków sanitariusza weterynarii należy czyszczenie, wyjaławianie i konserwacja instrumentarium, sterylizacja materiałów opatrunko-

wych, nadzorowanie utrzymania zwierząt przebywających w leczeniu oraz utrzymywanie czystości w pomieszczeniach zakładu w przypadku braku personelu specjalnie wyznaczonego do tych czynności, jak również wykonywanie innych czynności zleconych przez kierownika zakładu, do których wykonania sanitariusz jest uprawniony.

§ 8. 1. Kierownik P. Z. L. Z. powodujący lub dopuszczający do przekroczenia uprawnień techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii poza przypadkami przewidzianymi w niniejszej instrukcji odpowiedzialny jest cywilnie i służbowo za mogące stąd wyniknąć skutki.

2. Techników weterynarii i sanitariuszy weterynarii przekraczających przysługujące im uprawnienia lub nie wykonujących obowiązków, wynikających z niniejszej instrukcji, należy pociągnąć do odpowiedzialności służbowej.

§ 9. 1. Osoby, nie odpowiadające w zakresie kwalifikacji fachowych wymaganiom niniejszej instrukcji, nie mogą być zatrudnione w państwowej służbie weterynaryjnej na stanowiskach techników weterynarii lub sanitariuszy weterynarii.

2. Pracowników P. Z. L. Z., pełniących funkcję techników weterynarii lub sanitariuszy weterynarii, nie odpowiadających wymaganiom niniejszej instrukcji, należy w miarę napływania nowych kadr zwalniać, zgodnie z obowiązującymi przepisami, za 3-miesięcznym wypowiedzeniem, lub zatrudniać na innych stanowiskach zgodnie z ich kwalifikacjami (np. na stanowisku stajennego dozorca).

3. Przepisy ust. 2 nie dotyczą pracowników będących w toku szkolenia zawodowego.

§ 10. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1953 r.

Minister Rolnictwa: w z. M. Czaja